

og over hvor stor en Strækning skal den gælde, og skal den, som det synes at fremgaa heraf, gælde ikke blot Søterritoriet, men ogsaa Landterritoriet? Det mest karakteristiske ved hele Sagen er, at der nu i en officiel Artikel i det norske „Dagbladet“ staar, at det norske Udenrigsministerium har anmodet Handelsministeriet om at faa et Møde i Stand mellem de Norske, som har Interesser paa Grønland, for at bringe Arten og Omfanget af disse Interesser nærmere paa det rene. Altsaa, nu skal man først i det norske Handelsministerium og det norske Udenrigsministerium til at snakke med de paagældende om Arten af disse Interesser og Omfanget af den Servitut, som man har taget det Forbehold at ville gøre gældende.

Vi har fra Danmarks statsretlige Forhold til andre Stater Eksempel paa en saadan positiv Servitut, en Fiskeriservitut, nemlig i Overenskomsten af 1907 mellem Danmark og Sverige, som gaar ud paa, at danske Fiskere har Lov til at drive Sildefiskeri med Drivgarn paa det svenske Søterritorium mellem Falsterbo og Cimbrishamn, og at Svenskerne paa deres Side har Lov til det samme ved Bornholms og Kristiansøes Kyster, men kun i Tiden mellem Maj og August. Her er det altsaa tydeligt bestemt, hvad det er, der er Tale om; det er Sildefiskeri med Drivgarn paa et bestemt afgrænset Territorium og indenfor en bestemt Tid af Aaret, saa tydeligt er det afgrænset her. For Norges Vedkommende er der overhovedet ingen Begrænsning, hverken paa det ene eller paa det andet Omraade. Gælder dets Krav hele Østkysten af Grønland eller kun en Del af den? Som bekendt generes den grønlandske Befolkning i Angmagssalik og paa Sydkysten af Grønland i ikke ringe Grad af norske Trawlere, som ligger og fisker i Tide og Utide paa dansk Søterritorium, men som vi hidtil ikke har været i Stand til at afvise, fordi vi ikke har haft tilstrækkelige Beskyttelsesmidler. Længere Nord paa er vi selvfølgelig endnu mere vanskeligt stillet med Hensyn til at hævde Overhøjheden paa Land- og Søterritoriet, og saa vidt jeg ved, er det ikke blot paa den sydlige Del af Grønland, at man fra norsk Side vil gøre Rettigheder gældende, men det er ogsaa oppe paa den nordlige Del fra den 70. op mod den 80. Breddegrad, fra Scoresbyhalvøen op til Danmarkshavn.

Op hvad er det, Nordmændene gør Krav paa? Saa vidt jeg kan forstaa, drejer det sig her slet ikke om Fiskeri. Thi Fiskeri udøver de baade paa Sæler og Hvaler og

paa større Fisk uden for det danske Søterritorium; det er slet ikke af Interesse for dem at fiske paa Søterritoriet paa hele den Strækning. De har deres Station paa Øen Jan Mayen, hvor Danmark ogsaa har sin Station, og derfra gaar de paa Togt, paa Sæljagt og Hvaljagt og Storfangst. Men paa selve Søterritoriet langs Grønlands Østkyst har de i Virkeligheden ingen Fiskerirettigheder, og der er i de senere Aar — og ganske sikkert gælder det i endnu højere Grad den tidligere Tid — kun udøvet overordentlig lidt Jagt og Fiskeri af Nordmændene paa denne Strækning. Af og til har norske Hvalfangere været i Land og drevet Jagt og nedskudt og skamskudt Moskusoksehjorder inde paa Territoriet; men de har endnu ikke bygget sig faste Stationer, faste Jagtboplader, saaledes som vi har gjort deroppe i Løbet af de sidste Aar. Forholdet er jo det, at i 1918 blev Det danske østgrønlandske Handelsselskab stiftet, og det har i de paafølgende Aar hver Sommer haft Skibe deroppe og haft Mandskab liggende fast stationeret deroppe, som driver Jagt Aaret rundt, navnlig paa Isbjørne og Ræve.

Nordmændene har aldeles ikke udøvet Jagt paa en saadan Maade, at de kan siges at have vundet Aldershævd paa Jagtretten paa hele denne Strækning. Og hvilken anden juridisk Adkomst skulde der være for dem til at gøre et saadant Krav gældende som det, der er Tale om, end det, man i juridisk Sprogbrug kalder Alderstids Hævd? Her er ikke Tale om nogen traktatmæssig Adkomst. For Frankrigs Vedkommende er Forholdet eksempelvis det, at det har Fiskerirettigheder ved New Foundlands Bankerne; men det er Fiskerirettigheder paa bestemte Steder, Steder, der er angivet ved Traktat mellem Frankrig og den kanadiske Regering, saa her er et aldeles klart og tydeligt Retsgrundlag. Disse Fiskerirettigheder har de faaet som Kompensation for Afstaaelsen af de franske Besiddelser i Nordamerika og derunder New Foundlands Bankerne, da de gik over til britisk Besiddelse. Om noget saadant er der aldeles ikke Tale her for Norges Vedkommende. Grønland er i Kieler-Traktaten, da vi afstod Norge, udtrykkelig blevet reserveret som en dansk Koloni, der forudsættes at staa under dansk Overhøjhed, og i 1776 har, som det har staaet i Pressen, den danske Regering udtrykkelig udtalt, at den forbeholdt sig Suveræneteten over hele Grønland. Det har været Forudsætningen hidtil. Det var Forudsætningen ved den Af-tale, vi traf med Amerika ved de vestindiske Øers Salg, og de Forenede Stater var jo